

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **R. Z.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.5.2014, č. j. 2396/DS/2014/GL, **t a k t o:**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. **Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu**

[1] Rozhodnutím ze dne 23.5.2014, č.j. 2396/DS/2014/GL, Krajský úřad Královéhradeckého kraje jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobce a potvrdil napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně, Městského úřadu Dobruška, (dále „správní orgán I. stupně“), ze dne 13.1.2014, č.j. MUD 5737/2013 ODSVV/BC-12. Tímto rozhodnutím uznal prvostupňový správní orgán žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“), neboť svým jednáním („při zastavování policejní hlídkou nebyl připoután bezpečnostním pásem“) porušil ust. § 6 odst. 1) písm. a) téhož zákona. Podle ust. § 125c odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 2.000,-Kč a dle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“) a vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, mu

byla dále uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,--Kč.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, přičemž namítal jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Trval na jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení včetně povinnosti zavázat žalovaného k náhradě nákladů řízení. Své výhrady specifikoval do tří žalobních námitek.

Nesprávné zhodnocení skutkového stavu, rozhodnutí bez důkazů

Žalovanému vytýkal, že jeho závěry v tom směru, že žalobce neměl za jízdy zapnutý bezpečnostní pás, nejsou podloženy žádnými důkazy. Žalobce ozřejmil, že při odepínání bezpečnostního pásu před vystoupením z vozidla jej zároveň zapne za zády zpět do zámku (neboť má závadu v elektroinstalaci vozidla, kdy vozidlo vydává výstražné zvukové znamení v případě nezapnutého pásu též tehdy, když stojí). Činí tak naučeným pohybem, který je rychlý a plynulý, a proto jej pozorovatel, který se na tento pohyb přímo nesoustředí, nemusí postřehnout.

Porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu práva na dvojinstančnost řízení

Žalobce je toho názoru, že žalovaný jako odvolací správní orgán rozhodnutí prvního stupně nijak nepřezkoumal, nýbrž pouze odcitoval znění rozhodnutí a konstatoval, že správní orgán prvního stupně nijak nepochybil a že vina žalobce je spolehlivě prokázána důkazy obsaženými ve spise. Žalovaný žádným způsobem nezhodnotil postup správního orgánu prvního stupně, čímž zcela popřel revizní podstatu odvolání. Není možné v právním státě aprobovat postupy odvolacích orgánů v trestních obviněních, aby se po právní stránce přezkoumávanou věcí nijak nezabývaly a pouze obecně konstatovaly, že rozhodovací orgán v prvním stupni nijak nepochybil. V takovém případě by institut odvolání zcela ztrácel smysl. Rozhodnutí žalovaného tak označil za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

K tvrzení žalovaného, že na svoji obhajobu nepředložil žádný důkaz, odkázal žalobce na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5As 126/2011 – 68: *„Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní.“*

Doručování písemností v rozporu se zákonem

Žalobce namítl, že pro doručování písemností uvedl zmocněnec žalobce správním orgánům **e-mailovou adresu** Po dobu dalšího řízení však na tuto elektronickou adresu žádnou písemnost neobdržel, a proto nelze dovozovat doručení tzv. fikcí na adresu trvalého pobytu, jak mylně činily dle žalobce správní orgány.

Tvrdil, že nebyl vyzván k doplnění odvolání (odstranění vady podání blanketního odvolání spočívající v absenci argumentace rozporu rozhodnutí s právními předpisy), což samo o sobě postačuje ke zrušení rozhodnutí soudem (srov.

Městský soud v Praze, 5 Ca 298/2008-52, NSS 1 As 4/2009, oba publikovány ve sbírce).

Rovněž rozhodnutí žalovaného nebylo doručeno v den, kdy je vyznačena právní moc, ale teprve dne 25.6.2014, kdy nový zmocněnec žalobce nahlédl do spisu.

[3] Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 13.10.2014. Shrnul žalobní námitky, provedl rekapitulaci průběhu řízení před správním orgánem I. stupně a odkázal na správnost svého rozhodnutí. V postupu policie a jejího zjištění a závěrů (nepřipoutání řidiče za jízdy), a stejně tak v postupu správního orgánu I. stupně neshledal žádná pochybení. Odkázal na průběh jednání ze dne 10.12.2013, při kterém proběhlo dokazování, a kterého se zúčastnil zmocněnec žalobce. K otázce doručování doplnil, že zmocněnci žalobce bylo doručováno nejprve na jím vyžádanou e-mailovou adresu ..., posléze požádal o doručování na odlišnou adresu Zmocněnci bylo doručováno jak na e-mailové adresy, tak rovněž na adresu bydliště. Setrval na správnosti svého rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

[4] S vyjádřením žalovaného polemizoval žalobce v další replice s datem 11.11.2014. Žalovanému vytknul, že zcela vypustil fakt, že žalobce byl původně policisty stavěn pro podezření z držení telefonního přístroje za jízdy. Tuto skutečnost správní orgán zcela pominul, nicméně uvěřil týmž policistům, že žalobce neměl za jízdy zapnuty bezpečnostní pásy. Poměrně obsáhlou pasáž svého podání věnoval žalobce „popisu“ situace od zastavení jeho vozidla policisty, přes průběh kontroly včetně popisu jím „nacvičené dovednosti“ odepnout jednou rukou bezpečnostní pás a uvést ho do té polohy, která je zachycena na fotodokumentaci pořízené policisty. V ostatním toliko zopakoval obsah žaloby, své původní podání v tomto směru ničím dalším neobohatil.

II. Skutková zjištění, průběh jednání před soudem

[5] Ze správního spisu soud ověřil tento skutkový stav věci. Podle „Úředního záznamu“ dopravního inspektorátu Policie České republiky, Územní odbor Rychnov nad Kněžnou ze dne 30. září 2013, se měl žalobce dopustit téhož dne přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 a přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, když v 15:50 hodin řídil své motorové vozidlo tovární značky Mazda RX-8, registrační značka 5H1 5313, po silnici č. I/14 v obci Chábory, kdy jel ve směru od obce Bílý Újezd směrem na obec Dobruška. Při řízení držel v levé ruce u levého ucha hovorové zařízení (mobilní telefon) a za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. Kontrolu prováděl ... a Žalobce s vysloveným podezřením nesouhlasil s tím, že policisté neměli pro své podezření žádné důkazy. Oznámení o přestupku žalobce odmítl podepsat. Součástí spisu je fotodokumentace interiéru kontrolovaného vozidla se zaměřením na způsob „zapnutí“ bezpečnostních pásů. Dále je připojena videonahrávka proběhnuvší kontroly. Soud rovněž provedl důkaz přečtením odpovědi České pošty, s.p., Certifikační autorita PostSignum, Praha 3, ze dne 8.4.2015, kterým tento subjekt reagoval na dotaz Krajského soudu v Hradci Králové-pobočka Pardubice ve vztahu k elektronické adrese ..., a to ve věci projednávané tamním soudem pod sp. zn. 61A 28/2014. Ve sdělení se uvádí následující: „...CA PostSignum pro elektronickou adresu ... nevydalo žádný komerční ani kvalifikovaný certifikát. Žádná poskytnutá služba pro zmíněnou

elektronickou adresu není u nás evidována.“ Těmito podklady provedl krajský soud důkaz v průběhu nařízeného jednání.

[6] Řízení o přestupku, resp. přestupcích (viz předchozí bod), bylo řádně zahájeno a oznámeno žalobci. Na termín 10.12.2013 bylo správním orgánem I. stupně nařízené ústní jednání, na které byli jako svědci předvoláni zasahující policisté. Ve spise je založena plná moc, kterou žalobce udělil panu K.S. Ten požádal o doručování písemností na e-mailovou adresu Při jednání byl osobně účasten pouze zmocněnec žalobce, který se po seznámení se spisovou dokumentací k věci nevyjádřil s tím, že vyčká výsledku svědků. Požádal výslovně o stanovení lhůty pro vyjádření, ta byla stanovena správním orgánem I. stupně do 6. ledna 2014.

[7] Ve spise jsou založeny svědecké výpovědi zasahujících policistů J. V. a D. K. Prvně jmenovaný k průběhu a způsobu zastavování vozidla řízeného žalobce výslovně uvedl následující: *„Vystoupili jsme z vozidla a šel jsem za řidičem, kde jsem si všiml, že není připoután bezpečnostním pásem, a když vystoupil, tak pás byl sepnutý ve sponě a řidič na něm seděl. My jsme ho předjeli, zastavili jsme ho předepsaným způsobem – modré světlo a nápis STOP, a řidič k nám dojížděl, jeho vozidlo bylo ještě v pohybu... Ano, šel jsem mu naproti, jak zastavoval. Otevřel dveře a vystoupil. Okamžitě vystoupil, nijak se u sedačky nezdržoval, nijak se sedačkou nemanipuloval. Normálně vystoupil, nohou ven a čelem ven, necouval z vozidla zády. Celou dobu jsem pana Zajíčka sledoval, měl jsem dobrý výhled.“*

[8] Svědek D. K. potvrdil, že i on viděl bezprostředně po zastavení vystupovat žalobce z vozu. Popřel, že mi měl řidič čas s čímkoli ve vozidle manipulovat. V době kontroly hlídka ve vozidle již žádný mobilní telefon neviděla. Rovněž uvedl toto: *„Od obce Podbřeží jelo okolo 15:50 vozidlo Mazda červené barvy, kde řidič držel v ruce mobilní telefon, v levé ruce. A zřejmě nebyl ani připoután bezpečnostním pásem, nešel mu žádný pás přes rameno... kolega mi řekl, ať vezmu foťák, že pásy má řidič zapnutý nějak divně.“*

[9] Žalovaný vyčkal termínu 6.1.2014, do kterého se zmocněnec žalobce zavázal k věci se vyjádřit, ovšem marně. Poté, s datem 13.1.2014, vydal rozhodnutí (viz bod [1]. Součástí tohoto rozhodnutí je rovněž výrok o zastavení řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, který se týkal „telefonování za jízdy“, neboť tento přestupek nebyl žalobci prokázán. Při rozhodování vycházel správní orgán především ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů a z dokumentace jimi pořízené a založené ve správním spise. Zdůraznil, že výsledku policistů a samotnému jednání byl přítomen zmocněnec žalobce, který se, stejně tak jako žalobce, k věci vůbec nevyjádřil. Závěr rozhodnutí věnoval správní orgán I. stupně odůvodnění druhu a výše uloženého trestu.

[10] Rozhodnutí bylo zmocněnci zasláno na adresu ..., ze které bylo potvrzeno její doručení. Zpracovatel rozhodnutí měl zřejmě pochybnosti o správnosti všech náležitostí plné moci (o doručování na e-mail žádá v plné moci zmocnitel a nikoli zmocněnec), a proto poslal rozhodnutí rovněž na adresu bydliště tohoto zmocněnce. Následuje „blanketní“ odvolání (čl. 14 správního spisu), ve kterém zmocněnec mění původní e-mailovou adresu na ..., nicméně je připojena rovněž adresa jeho bydliště ve Šternberku. Správní orgán I. stupně vyzval zmocněnce žalobce na doplnění odvolání s odkazem na § 37 odst. 3 správního řádu, sice na nově vymíněnou

emailovou adresu, nicméně bez diakritiky. I přesto přišlo potvrzení o doručení e-mailu. Správní orgán nicméně z již získané ostražitosti poslal výzvu rovněž na adresu bydliště zmocněnce. Poté již následuje rozhodnutí žalovaného ze dne 23.5.2014, které učinil žalobce předmětem žaloby. V tomto případě je v závěru rozhodnutí jeho zpracovatelem připojen „rozdělovník“ a v něm je uvedeno, že rozhodnutí má být doručováno na adresu ..., tedy na adresu s diakritikou. Jakým způsobem bylo fakticky doručováno rozhodnutí žalovaného nelze z předloženého správního spisu seznát. Tato skutečnost však není pro daný případ rozhodná, byť v žalobě je namítáno že rozhodnutí žalovaného nebylo doručeno v den, kdy je vyznačena právní moc, nýbrž mohlo býti doručeno teprve dne 25.6.2014, kdy do spisu nahlédl nový zmocněnec. Krajský soud nepovažoval tuto námitku za zásadní, když rozhodující je ta skutečnost, že není namítána opožděnost podaného odvolání, nýbrž zpochybnění správnosti a zákonnosti rozhodnutí vydaného žalovaným.

III. Právní úprava, posouzení věci krajským soudem

[11] O žalobě krajský soud rozhodl při jednání, na které se dostavila toliko pověřená pracovnice žalovaného. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny. Soud si u žalovaného vyžádal správní spisy a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[12] Podle § 52 správního řádu provede správní orgán důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Návrhy účastníků řízení přitom není vázán. Uvedené zákonné ustanovení je projevem zásady vyhledávací (vyšetřovací), kdy podklady pro rozhodnutí opatřuje správní orgán. To ovšem neznamena, že správní orgán rozhoduje o provedení konkrétně navržených důkazů libovolně, nýbrž je povinen důvody, pro které případné důkazní návrhy (resp. důkazní prostředky) neprovede, v odůvodnění svého rozhodnutí náležitě, t.j. srozumitelně a dostatečným způsobem vysvětlit. I tuto povinnost, dle přesvědčení soudu, správní orgán naplnil způsobem pro daný případ dostatečným.

[13] Podle ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič motorového vozidla kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního předpisu.

Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona.

[14] Z dosavadního průběhu řízení vyplynulo, že žalobce sporuje spáchání přestupku, kterého se měl dopustit. Stěžejní otázkou a podstatou projednávané věci je posouzení toho, zda bylo prokázáno, že žalobce v době řízení motorového vozidla, resp. v době, kdy byl stavěn policejní hlídkou a k policistům „dojížděl“, byl připoután bezpečnostními pásy, a na základě toho mohl být shledán vinným ze spáchání uvedeného přestupku. Jedná se tedy o otázku skutkovou, zahrnující i hodnocení provedeného dokazování.

[15] Skutečnost, že žalobce se vytýkaného přestupku dopustil, měl správní orgán I. stupně prokázán fotodokumentací a svědeckým výsledkem dvou zasahujících policistů. Právě jejich svědectví se žalobce snaží nyní zpochybnit. Ač si je krajský soud vědom toho, že pachatel přestupku není povinen ve své věci vypovídat, event. může na obranu svých práv vypovídat nepravdivě, pak, pokud by se situace udála tak, jak se snaží nyní přednést žalobce, jistě nebylo nic jednoduššího, nežli důvod zapnutí bezpečnostního pásu a žalobcem popsanou rychlou a nepostřehnutelnou techniku, kterou si časem „vypracoval“, hlídce policie objasnit namíste. Rovněž tak mohl učinit prostřednictvím svého zmocněnce, který se dokonce zavázal po provedeném ústním jednání, k věci se vyjádřit. Žádnou z těchto možností žalobce nevyužil, přičemž se aktuálně snaží zpochybnit věrohodnost svědectví poskytnutého policisty. Nelze přehlédnout, že žalobce v minulosti ani v době současné netvrdí, že by byl policisty v jakémkoli směru při kontrole šikanován, stejně tak nenamítá, že by policisté měli k jeho osobě vztah, z něhož by bylo možné dovozovat záměr na potrestání žalobce. Stejně tak z průběhu kontroly provedené policisty nevyplývá, že by žalobce v nějakém směru šikanovali či kontrola byla zaměřena na okolnosti, které neměly přímou souvislost s podezřením z konkrétně spáchaných přestupků. Nejedná se tak o typově obdobné případy, které projednával Nejvyšší správní soud např. pod sp. zn. 9As 139/2012, či sp. zn. 7As 83/2010, kde otázky výše uvedené řešil.

[16] Otázku věrohodnosti zasahujících policistů jako svědků tedy již v minulosti řešila judikatura Nejvyššího správního soudu, podle kterého „...k osobě policisty a tím i k věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgán i krajský soud vycházely z dané věci z trojediného zdroje, jímž bylo oznámení v přestupku, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí“ (rozsudek ze dne 27.9.2007, č.j. 4As 19/2007-114).

[17] Při hodnocení věrohodnosti výpovědí policistů pak konstantní soudní judikatura zastává názor, že v případě rozporu výpovědí osob podezřelých ze spáchání přestupku a výpovědí policistů, kteří na věci nemají osobní zájem, je nutné považovat za hodnověrná svědectví policistů, pokud byla konzistentní a přesvědčivá

(např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.3.2013, č.j. 9As 139/2012-30, event. rozsudek ze dne 21.9.2011, č.j. 2As 52/2011-47).

[18] Krajský soud po provedeném řízení neshledal důvody, pro které by bylo namístě se od výše uvedených rozhodnutí odchýlit. Zpochybňuje-li žalobce věrohodnost policistů námitkou, že v případě telefonování za jízdy správní orgán I. stupně policistům neuvěřil, zatímco v případě nezapnutých bezpečnostních pásů ano, pak krajský soud podotýká, že v úvahách správního orgánu spatřuje naprosto logickou linku. Jestliže policisté po zastavení vozidla žalobce neviděli mobilní telefon, nebyla pořízena fotodokumentace, na které by byl žalobce zachycen při jízdě s mobilním telefonem „u ucha“, pak správní orgán I. stupně zcela správně vyhodnotil nedostatek důkazů pro závěr, že žalobce se dopustil rovněž tohoto přestupku. Policisté si nicméně nejprve všimli, že žalobce zřejmě telefonuje, současně také toho, že nebyl připoután (viz svědectví policisty K. pod bodem [9], a v návaznosti svědectví policisty V.). Krajský soud neuvěřil technice „odpoutání se“ a upevnění pásu „do spony“ rychle a beztoho, aniž by si „nacvičeného pohybu“ někdo všimnul, jak v žalobě objasňuje žalobce. Z fotodokumentace, byť ne příliš kvalitní, a záznamů na připojeném videu lze vysledovat, že se jedná o vozidlo se sportovním sedadlem a poměrně vysokou opěrkou hlavy. Na fotografii je jedna část bezpečnostního pásu „ložena“ v ohybu sedadla, zatímco druhá část je „přehozena“ dozadu přes opěrku hlavy. Policisté shodně uvedli, že žalobce stavěli, žalobce k nim tedy „dojížděl“. Dále uvedli, že žalobce měli stále „na očích“, a to jak při zastavování, tak rovněž při vystupování z vozu. Potvrdili, že neviděli žádná gesta či neobvyklé pohyby, žalobce opustil vozidlo způsobem zcela obvyklým. Při znalosti situace, fotodokumentace a svědectví policistů je krajský soud přesvědčen, že lze tvrzení žalobce označit jako nereálné, a v daném čase a situaci za neproveditelné.

[19] Je pravdou, že poté, kdy proběhlo řízení před správním orgánem I. stupně, při němž byli vyslechnuti svědkové, tento správní orgán nekonal v souladu s postupem předpokládaným a uloženým mu správním řádem v ust. § 36 odst. 3. V tomto směru lze žalobci přisvědčit, že k dílčímu pochybení došlo. Současně je však namístě uvážít, zda a do jaké míry se mohlo zjištěné pochybení dotknout žalobcových práv. A krajský soud konstatuje, že zásah do žalobcových práv, který by zásadním způsobem ovlivnil či zkreslil výsledky řízení a upřel žalobci právo na řádný proces, neshledal. Zmocněnce žalobce byl přítomen ústnímu jednání, výslechu svědků, byl seznámen se shromážděnými důkazy. S přihlédnutím k jeho žádosti o poskytnutí lhůty k vyjádření se, mu muselo být jasné, že žádné další důkazy krom těch, které by za osobu žalobce navrhnul, nehodlá správní orgán provádět. Žalobce byl v řízení před správními orgány zastoupen zmocněncem K.S., tedy osobou, o níž je krajskému soudu z jeho úřední činnosti známo, že je jakýmsi „poloprofesionálním“ zmocněncem, když na této pozici vystupuje opakovaně, a to nejen před nadepsaným soudem.

[20] Krajský soud si již může dovolit, s ohledem na zkušenosti nabyté v jeho rozhodovací praxi, učinit úvahu, že jak ve věcech přestupkových, tak rovněž ve věcech správních deliktů provozovatele motorového vozidla jsou týmem zmocněnců (např. R. K., M.V., K.S. apod.) za vydatné právní pomoci některých advokátů konstruovány různé „krkolomné“ individuální situace (např. výhrady proti způsobu měření rychlosti, absence tzv. záměrného kříže, vysvětlování umu řidiče při odepnutí bezpečnostního pásu, kterýžto úkon není schopen policista ani postřehnout,

označování osob jako řidičů vozidla, jejichž zdravotní stav tuto činnost vylučoval, přičemž takto označené osoby téměř bezprostředně po údajně jimi spáchaném přestupku zemřely), jejichž smyslem je zmást správní orgány a docílit těmito obstrukcemi promlčení přestupku event. správního deliktu. Obdobný postup volí v otázkách způsobu doručování (např. žádosti o doručování na určitou e-mailovou adresu, kterou v průběhu řízení před správním orgánem záměrně matoucím podáním změnil, měnící emailové adresy v průběhu správního řízení, leckdy žádost umně ukryta uprostřed mnohastránkového podání, neodesláním potvrzení o obdržení písemnosti s námitkou, že nebyla odeslána z elektronické podatelny správního orgánu, event. že nebyla odeslána vůbec, apod.), Je pochopitelné, že správními orgány, a stejně tak krajským soudům, po nějakou dobu trvalo, nežli popsanou „taktiku“ uchopily a postupně rozklíčovaly. S takovými případy se setkal nadepsaný krajský soud např. ve věcech vedených pod sp. zn. 28A 8/2014, sp. zn. 30A 116/2014, dále ve věcech projednaných u téhož soudu, pobočka Pardubice, pod sp. 52 A 60/2014, 52 A 30/2014, 52 A 32/2014, 52 A 80/2014.

[21] Dále je nepochybné, že zmocněnec žalobce dne 22.1.2014 obdržel rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť proti jeho závěrům podal včasné, byť „blanketní“ odvolání. Je zjevné, že se jedná o stále tutéž taktiku brzdící průběh řízení před správními orgány, která se liší pouze s ohledem na tu kterou momentálně projednávanou kauzu (viz sdělení České pošty s.p. ze dne 8.4.2015). Žalobce i v tomto případě zcela záměrně změnil e-mailovou adresu v průběhu řízení před správním orgánem. Přitom požádal o doručování na e-mailovou adresu, pro kterou nebyla poskytnuta žádná služba (komerční ani kvalifikovaný certifikát). Lze tak usoudit, že žalobcův postup je možné podřadit do jedné z oblastí záměrně obstrukčního jednání, které rozhodně nesleduje legitimní cíle obrany práv žalobce. Správní orgán I. stupně se snažil zmocněnci žalobce zjevně vyhovět, neboť se pokoušel doručovat na adresu ..., nicméně bez diakritických znamének. Zda-li tomu tak bylo nedopatřením konkrétního pracovníka event. tím, že technické vybavení neumožnilo vypravit písemnost na adresu s diakritikou, není, dle přesvědčení krajského soudu s přihlédnutím k okolnostem tohoto případu a u vědomí komplexního pohledu na strategii a postup skupiny „zmocněnců“ v typově obdobných případech. Krajský soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 24. července 2015, č.j. 8As 55/2015-26 (dostupné na ...) , ve kterém se uvádí: *„Výše uvedené pak nutně vede Nejvyšší správní soud k závěru, že obdobně jako ve věcech vedených u zdejšího soudu např. pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014 (byť se změněnou „procesní taktikou“) představuje popsané využití elektronické adresy pro doručování s využitím diakritických znamének i v tomto případě předem promyšlený procesní postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přestupek (srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č.j. 4 As 76/2015 - 37). Takový postup nelze akceptovat a poskytovat mu soudní ochranu.“*

[22] Jistě neměl zákonodárce při koncipování možností a způsobů doručování, které mají za cíl urychlit a event. zjednodušit doručování ve správním řízení, situace, kdy správní orgán bude povinen „ostrážitě“ zkoumat každé žalobcem předložené podání nikoli z důvodu jeho obsahu věcného, nýbrž proto, zda-li se v něm opět

neukrývá nová žádost o doručování písemností na jinou e-mailovou adresu. A právě takovou cestu a způsob volí opakovaně zmocněnci výše uvedeni. Jestliže správní orgán v těchto případech doručuje rovněž na adresu bydliště, přičemž zmocněnec má chránit práva těch osob, které se mu svěřily, je si vědom probíhajících sporů, stejně tak jako svých procesních omezení, pak je za dané situace zcela namístě požadovat, aby byl připraven akceptovat doručování i na adresu bydliště. K tomu lze, byť okrajově, odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. září 2015, č.j. 8As 6-37, v němž je uvedeno: „16. Výše uvedené neznamena, že by správní orgány mohly bezdůvodně ignorovat žádosti účastníků řízení o elektronické doručování a bez dalšího doručovat poštou. Pokud ale na základě obsahu správního spisu nevzniknou pochybnosti, že správní orgán doručoval předně na elektronickou adresu, resp. odeslal písemnost na tuto adresu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, čj. 2 As 202/2014 – 50), platí, že účastník řízení nese zodpovědnost za zvolený prostředek komunikace a musí být připraven přijímat písemnosti způsobem, jako by nepožádal o elektronické doručování.“

[23] K otázce procesních obstrukcí, jejichž důsledkem je faktické znemožňování efektivní činnosti orgánů ochrany práva, se vyjádřil Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí ze dne 18.8.2005, č.j. 2Afs 202/2004-43, v němž uvedl: „*Nejvyšší správní soud především uvádí, že orgány aplikující právo, mezi nimiž zaujímají dominantní pozici nezávislé soudy, musí při své činnosti postupovat tak, aby interpretační a aplikační právní problémy řešily s maximální mírou racionality. Právní normativní systém totiž představuje toliko jeden ze způsobů řešení společenských konfliktů, který nelze od ostatních systémů zcela vydělit (a nebylo by to ostatně ani smysluplné) a proto také při myšlenkových postupech v oblasti práva nelze abstrahovat od obecně platných pravidel a představ. V daném případě, kdy se spornou jeví otázka výkladu institutu doručování daňových rozhodnutí, z této vstupní obecné úvahy konkrétně plyne, že právní výklad prováděný k tomu specializovanými orgány nemá vést k praktickým důsledkům, jež se zásadně odlišují od běžného vnímání tohoto institutu ve společnosti. Jakkoliv totiž je institut doručování v právním řádu značně významný, operuje i s některými abstraktními termíny (např. tzv. fikce doručení) a má celou řadu konkrétních právních dopadů, nelze zároveň přehlížet fakt, že svojí podstatou se jedná o komunikační prostředek, kdy doručení slouží k seznámení účastníků konkrétního řízení s určitými úkony, provedenými (v daném případě) vrchnostenským orgánem. **Jestliže tedy na straně jedné je nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), na straně druhé nelze přijmout formalistický přístup těchto účastníků, dosahující svojí intenzitou až procesních obstrukcí, jehož důsledkem je faktické znemožňování efektivní činnosti orgánů ochrany práva.***“

[24] K otázce zvolené procesní taktiky, a s ní souvisejících obstrukcí používaných některými žalobci, se rovněž vyjádřil Krajský soud v Hradci Králové – pobočka Pardubice, ve svém rozsudku ze dne 8.4.2015, č.j. 52A 57/2014-57, v němž uvedl následující: „**Avšak ne vždy se jedná pouze o právně relevantní postup umožňující „taktiku a způsob vedení obhajoby, které jsou výlučně k dispozici obviněného“** (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 5.3.2010, sp. zn. III.ÚS 1624/09). Již judikatura Nejvyššího správního soudu s odkazem na judikaturu Ústavního soudu obsahuje závěry o obecném zájmu na řádném a ústavně souladném výkonu spravedlnosti, k němuž Ústavní soud přiřadil i právo státu na spravedlivý proces.

*Právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto **určené lhůtě** musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). Tyto **objektivní lhůty** – ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného – váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývají takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky. Sem spadají např. nejen i **jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce**, ale takové, které – ačkoliv takové znaky postrádají – sledují již **mimoprocesní cíle** (výše uvedené závěry obsahuje judikatura - srov. **rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nálezný Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III.ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60).**"*

[25] Krajský soud uzavírá, že závěry žalovaného obsažené v přezkoumávaném rozhodnutí lze akceptovat jako správné, souladné se zákonem a dostatečně přesvědčivě odůvodněné. Žalobu neshledal důvodnou, a proto ji zamítnul s odkazem na § 78 odst. 7 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný žádné náklady řízení neuplatňoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové 14. října 2015

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně